

'Trefzekerheid' is in de kunstcritiek niet een woord dat vaak opduikt. In al zijn trefzekerheid verliest het woord het onmiskenbaar van bijvoorbeeld 'ambigüiteit' of 'ambivalentie'. Sinds de kunst geen dienaar van de werkelijkheid meer is, is zij haar leermeester, haar ondervrager en niet zelden haar folteraar, en dat alles niet om de waarheid boven tafel te krijgen. De kunst is er zelden op uit antwoord te geven, maar kiest bijna zonder uitzondering voor de vraag. Kunstenaar Simon Benson formuleerde

honderden vragen - die paradoxaal genoeg bijna als antwoorden werken op nooit gestelde vragen. Zelfs een kunstwerk dat 'absoluut' lijkt te zijn (een sculptuur van Rückriem of een monochroom van Allan Charlton bijvoorbeeld) wordt in de perceptie ervan ontdaan van die absoluteheid. Misschien omdat je over het absolute niet kunt spreken. Ik houd desondanks van trefzekerheid in een kunstwerk, omdat daarin concentratie gevoeld wordt, een begrip dat het in onze gefragmenteerde wereld opmerkelijk genoeg verliest van 'flow'.

Bijna alle werken van Suzanne van Rest kenmerken zich door trefzekerheid. Dat wil niet zeggen dat ze geen vragen oproepen, maar in hun verschijning is de hand van de meester voelbaar. Het is een soort boogschieten, waarbij het er dus niet om gaat naast de schietschijf te mikken - en als dat wel zo zou zijn, dan komt de pijl precies daar waar hij bedoeld is.

Een foto staat op de grond. Op die foto, die op een ander moment op dezelfde plek is genomen, zweeft schijnbaar een ananas door dubbele spiegeling. Als dat niet ambigu is. Maar alles staat precies op zijn plek en is zorgvuldig gekozen: het object (de absurde en banale ananas, die juist voldoende ding is en wezen), de (her)plaatsing, het moment van de dag, de maatvoering. En de titel: 'In the midst of a moment'. Kan het preciezer en is het tegelijkertijd niet volstrekt ongrijpbaar, een moment tussenin een moment en dat dan weer willen vangen? Niets lijkt te ontkomen aan ambiguïteit.